

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Devder Djuljeta, prin care sa solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

*Bîzgu Aurel XXXXX, născut la
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20.04.2018 - 26.06.2018

instanța de apel: 20.07.2018 - 10.10.2018

instanța de recurs ordinar: 08.12.2018 – 09.04.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul central, din 26 iunie 2018, Bîzgu Aurel, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni.

În temeiul art. 90 Cod penal a fost dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare stabilite lui Bîzgu Aurel, pe un termen de probă de 1 an.

S-a aplicat față de Bîzgu Aurel, măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara până la rămânerea definitivă a sentinței, cu anularea ulterioară a acesteia.

A fost respinsă, ca neîntemeiată, cerința procurorului cu privire la includerea în termenul de pedeapsă și pedeapsa complementară aplicată și neexecutată integral prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul central, din

23 mai 2017, prin care Bîzgu Aurel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal.

2. Pentru a dispune astfel prima instanță, *examinând cauza în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală*, în sentință a constatat că, Bîzgu Aurel la XXXXX, aproximativ la ora XXXXX, fiind în stare de ebrietate, contrar interdicțiilor impuse prin încheierea Judecătorei Căușeni din XXXXX și prin ordonanța de protecție XXXXX, executorie din momentul emiterii, prin care, pentru o perioadă de 30 zile, a fost obligat de a părăsi locuința și de a sta departe de locul aflării victimei violenței în familie, XXXXX, la o distanță de 100 m, de a nu o contacta inclusiv și telefonic și fiindu-i interzis de a vizita locul de trai și de muncă al victimei, contrar prevederilor art. 16 Cod de procedură civilă, conform cărora - ordonanțele ale instanței judecătorești sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, inclusiv și pentru persoanele fizice, deși cunoștea despre caracterul executoriu al obligațiilor impuse de către instanța de judecată prin ordonanța de protecție din XXXXX, deoarece la XXXXX, în ședința de judecată i-a fost înmănată și explicate consecințele neexecutării obligațiilor și interdicțiilor impuse, a venit la domiciliul victimei violenței în familie, XXXXX de pe XXXXX și bătea la ușa apartamentului, strigând cu vorbe necenzurate să i se deschidă.

3. Sentința pronunțată la 26 iunie 2018, a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Căușeni, Șchiopu Tatiana, la 06 iulie 2018, prin care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei și emiterea unei noi decizii în această parte, prin care a-i aplica inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu includerea părții neexecutate a pedepsei complementare – privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3.1. În motivarea apelului, procurorul a invocat că, pedeapsa aplicată este prea blândă, iar instanța nu a ținut cont de faptul că, inculpatul a fost condamnat prin sentința Judecătorei Căușeni, sediul central, din XXXXX, prin care Bîzgu Aurel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, pedeapsa complementară nefiind executată integral, fapt care în opinia procurorului, generează starea de recidivă, astfel acesta a considerat că doar o pedeapsă privativă de libertate ar putea corecta comportamentul inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că, inculpatul Bîzgu Aurel a săvârșit anume infracțiunea prevăzută la art. 320¹ Cod penal, împrejurări constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, motiv pentru care, vinovăția inculpatului nici nu a fost contestată.

În ceea ce privește argumentele părții acuzării precum că, în privința inculpatului Bîzgu Aurel a fost aplicată o pedeapsă prea blândă, instanța de apel a considerat că pedeapsa aplicată de către prima instanță este una corectă, echitabilă și rațională, menită să asigure realizarea scopului legii penale.

Astfel, cu referire la argumentele menționate, instanța de apel a constatat că, prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite – aceasta este una mai puțin gravă; de prezența circumstanței agravante – săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate; de personalitatea vinovatului și anume că, inculpatul și-a recunoscut vina, s-a căit sincer de fapta comisă și că nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, dar anterior a fost condamnat: prin sentința Judecătoriei Căușeni din 17.01.2015 în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, la 140 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu antecedentele penale stinse și prin sentința Judecătoriei Căușeni din 23.05.2017, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la 370 de unități convenționale de amendă, cu privarea de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Instanța de apel a conchis că partea acuzării nu a anexat la materialele dosarului probe care să confirme că, Bîzgu Aurel nu a executat pedeapsa principală sub formă de amendă aplicată în privința sa prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul central, din 23.05.2017, motiv pentru care, reieșind din faptul că, orice dubiu urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului, instanța de apel a reținut că, Bîzgu Aurel nu a comis infracțiunea prevăzută la art. 320¹ Cod penal în stare de recidivă, or, pedeapsa complementară nu se ia în considerație la stabilirea stării de recidivă în sensul dedus din prevederile art. 34 alin. (1) și ale art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal.

Reieșind din cele constatate, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță a individualizat corect pedeapsa aplicată inculpatului Bîzgu Aurel, instanța de apel fiind convinsă că pedeapsa sub formă de închisoare pe un

termen de 6 luni, cu suspendarea condiționată a pedepsei pe un termen de probă de 1 an v-a asigura realizarea scopului legii penale.

În ceea ce privește cerința procurorului de cumulare la pedeapsa aplicată prin sentința supusă examinării a părții neexecutate a pedepsei complementare – privarea de a conduce mijloace de transport aplicată lui Bîzgu Aurel prin sentința Judecătorei Căușeni din 23.05.2017, instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis corect de a o respinge, or, art. 320¹ Cod penal nu prevede pedeapsă complementară, iar legea penală nu conține nici o reglementare privind modul de stabilire a pedepsei complementare la pedeapsa definitivă, fapt pentru care pedeapsa complementară se va executa de sine stătător, nefiind aplicabile prevederile art. 84 alin. (2) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la 07 noiembrie 2018, a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, la 16 noiembrie 2018, prin care, indicând în calitate de temeiuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și pct. 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate în partea ce ține de individualizarea pedepsei, cu remiterea cauzei în această parte la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul a menționat că:

- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, astfel încât soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, este una vădit neîntemeiată, aplicându-se pedepse individualizate contrar prevederilor legale, erori de drept care pot fi reparate, doar prin casarea parțială a deciziei;

- instanța de apel verificând cauza sub aspectul legalității pedepsei penale, urma să țină cont de toate prevederile ce reglementează pedeapsa penală, individualizarea pedepsei, precum și alte criterii ce țin de tratamentul juridic penal;

- la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea comisă, instanța de apel, nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, în speță incorect a ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse neprivative de libertate;

- instanța de apel a omis faptul că deși inculpatul anterior s-a aflat în conflict cu Legea, executând pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pentru infracțiune de violență în familie, nu a conștientizat caracterul acțiunilor sale, ci dimpotrivă în mod intenționat a încălcat măsurile de protecție aplicate de instanța de judecată, prin neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în

familie. Aceste circumstanțe relevă faptul că unica și indiscutabila metodă de reeducare și corijare, este condamnarea inculpatului, la pedeapsa reală, or, argumentele invocate la adoptarea soluției prin care instanța de apel s-a mizat pe circumstanțe ce reiese din personalitatea inculpatului, acceptarea opțiunii privind examinarea cauzei în procedură simplificată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, nu pot substitui gradul prejudiciabil ai faptei comise, motivul, rezonanța infracțiunii și impactul acesteia asupra victimei;

- deși inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii încriminate, totuși aceasta circumstanță relevantă la stabilirea pedepsei nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă ce ar condiționa aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, or, legiuitorul prevede expres că la stabilirea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării se admite numai luând în considerație comportamentul vinovatului până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea acesteia;

- inculpatul Bîzgu Aurel, în perioada anilor 2016-2018 a comis 21 contravenții din diferite domenii, inclusiv fiind condamnat și de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fapt ce denotă că acesta nu și-a revizuit atitudinea față de valorile sociale și comportamentul lui față de membrii societății;

- concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului sunt greșite și neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, fapt ce indică la faptul că decizia adoptată în prezenta cauză penală, la motivarea stabilirii pedepsei nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei.

6. Referință asupra recursului ordinar, a fost depusă de către inculpatul Bîzgu Aurel, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către procuror deoarece instanțele de fond au examinat cauza în întregime, emițând hotărâri întemeiate și legale.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis cu casarea parțială a sentinței și a deciziei instanței de apel, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, să caseze total sau parțial hotărârea atacată, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Din dispoziția legală menționată mai sus rezultă că, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel și de fond, inclusiv și să le caseze parțial, în cazul constatării comiterii erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate.

Reieșind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Temeiurile de drept invocate de către recurent, Colegiul penal lărgit le regăsește incidente speței, astfel fiind invocate prevederile pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, și a fost aplicată pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Din conținutul recursului declarat, rezultă că autorul acestuia își exprimă dezacordul aplicării de către instanțele de fond a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilit inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, adoptând soluții eronate în acest sens, deoarece pedeapsa numită ultimului este neproportională circumstanțelor stabilite la caz, fiind una blândă, ce nu va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea persoanei vinovate și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și altor persoane.

Analizând hotărârile judecătorești atacate sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul penal consideră că, soluțiile instanțelor de fond în latura stabilirii modului de executare a pedepsei sunt neîntemeiate, la adoptarea cărora nu s-a ținut cont în deplină măsură de dispoziția alin. (1) art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs relevă că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sunt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite,

persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul notează că, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Prin urmare, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerație și de personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

În prezenta cauză supusă judecării, se atestă că inculpatul Bîzgu Aurel a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, prevăzute de art. 320¹ Cod penal.

Din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului și termenului pedepsei inculpatului, prima instanță examinând personalitatea inculpatului a stabilit că, ultimul anterior a fost atras la răspundere penală, antecedentele penale fiind stinse, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, ca circumstanță atenuantă reținând căința sinceră iar ca agravantă săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate.

În pofida faptului că prima instanță a stabilit că fapta inculpatului Bîzgu Aurel, potrivit art. 16 Cod penal, constituie o infracțiune ușoară, Colegiul a stabilit că dispoziția infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, prevede în calitate de pedeapsă maximă închisoare până la 3 ani, astfel respectiva infracțiune face parte din categoria celor mai puțin grave, astfel instanța de apel eronat a stabilit categoria infracțiunii, eroare ce a fost menținută și de instanța de apel.

După efectuarea procedurii de individualizare și stabilire a termenului pedepsei cu închisoare, instanțele de judecată urmează să continue operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și resocializa se poate de concluzionat că, scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe o perioadă de probațiune.

În speța dată, prima instanță, cercetând personalitatea inculpatului Bâzgu Aurel, în pofida faptului că ultimul anterior s-a aflat în conflict cu Legea, executând pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pentru infracțiune de violență în familie, a comis o infracțiune cu intenție, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, în perioada anilor 2016-2018 a comis 21 contravenții din diferite domenii, inclusiv fiind condamnat și de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, a conchis că este posibil de a-i stabili pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, concluzii care eronat au fost susținute și de către instanța de apel.

Studiind minuțios lucrările dosarului, în raport cu concluziile instanțelor de fond, Colegiul penal lărgit consideră, că instanțele ierarhic inferioare, la adoptarea soluțiilor în partea stabilirii pedepsei inculpatului, nu au ținut cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei și incorect au conchis de a aplica prevederile art. 90 Cod penal în privința vinovatului.

Așadar, instanța de recurs notează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul notează că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare,

completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, prevăzute de art. 90 Cod penal, se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. În viziunea Colegiului lărgit, prima instanță și cea de apel insuficient au abordat condițiile ce vizează natura infracțiunii și faptul că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia.

În susținerea raționamentelor sale, instanța de recurs notează că, potrivit lucrărilor dosarului, inculpatul Bâzgu Aurel, fiind condamnat prin sentința Judecătorei Căușeni din 17.01.2015 în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și prin sentința Judecătorei Căușeni din 23.05.2017 în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, pedeapsa complementară a ultimei urmând a expira la 05.07.2021, a comis la 07.12.2017 cu intenție o nouă infracțiune diferită examinării, iar prima instanță a concluzionat posibilitatea corijării acestuia cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, concluzie care în opinia instanței de recurs nu este în concordanță cu materialele cauzei se caracterizează personalitatea inculpatului Bîzgu Aurel și cursul acțiunilor acestuia care nu au o tendință de diminuare a interacțiunilor cu legea penală și contravențională, ci din contra neglijarea vădită a restricțiilor aplicate prin acte cu putere juridică, fapt ce generează concluzia Colegiului că puterea de convingere nu are efect asupra schimbării comportamentului inculpatului Bîzgu Aurel, fiind impusă la caz necesitatea aplicării puterii de constrângere.

Prin urmare, Colegiul reține, că instanțele de fond nu au învederat în măsură deplină tendința și consecințele produse de către acțiunile inculpatului Bîzgu Aurel.

În opinia Colegiului, deși la caz au fost reținută circumstanța atenuantă de căință sinceră, și judecare a cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, circumstanțe ce au stat și la baza stabilirii pedepsei minimale sub formă de închisoare, prevăzută de legea penală, totuși aceste circumstanțe sunt incomensurabile, în raport cu tendința inculpatului de a comite infracțiuni, respectiv aplicarea

prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, nu este rațională și nu va atinge scopul legii penale.

Astfel, instanța de recurs, în speța dată, găsește întemeiate argumentele invocate în recursul declarat de procuror precum că, inculpatul Bîzgu Aurel nu a conștientizat caracterul acțiunilor sale, ci dimpotrivă în mod intenționat a încălcat măsurile de protecție aplicate de instanța de judecată, prin neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, iar aceste circumstanțe relevă faptul că unica și indiscutabila metodă de reeducare și corijare, este condamnarea inculpatului, la pedeapsa reală, or, argumentele invocate la adoptarea soluției prin care instanța de apel s-a mizat pe circumstanțe ce reiese din personalitatea inculpatului, acceptarea opțiunii privind examinarea cauzei în procedură simplificată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, nu pot substitui gradul prejudiciabil ai faptei comise, motivul, rezonanța infracțiunii și impactul acesteia asupra societății ce respectă regulile unanim recunoscute, prin urmare se constată că concluzia instanțelor de fond, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea pedepsei reale cu închisoare, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, este eronată și neîntemeiată, urmând a fi exclusă.

Totodată, Colegiul consideră necesar de a menționa că nu se va considera faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului, deoarece ca agravare a situației condamnatului se subînțelege situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsa prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă, situații de învinuire care esențial, după circumstanțe reale, diferă de cea de la început sau orice altă modificare a învinuirii, ce afectează dreptul inculpatului la apărare, întrucât prin excluderea art. 90 Cod penal, instanța de recurs schimbă modul de executare a pedepsei numite către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare constatând neîntreținerea condițiilor pe aplicare a acesteia.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, recursul declarat de procuror cu privire la schimbarea modului de executare a pedepsei urmează a fi admis, cu casarea parțială a sentinței și deciziei, în

această parte, rejudecând cauza și pronunțând o nouă hotărâre, prin care va fi exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018 și sentința Judecătorei Căușeni, sediul central din 26 iunie 2018, în cauza penală în privința lui *Bîzgu Aurel XXXXX*, în partea modului de executare a pedepsei, rejudecă cauza în această parte și pronunță o nouă hotărâre, prin care se exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Bîzgu Aurel XXXXX, se consideră condamnat în baza art. 320¹ Cod penal, la 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei cu închisoare stabilite lui *Bîzgu Aurel XXXXX*, urmează a fi calculat din momentul reținerii, cu includerea în acest termen a perioadei aflării în stare de arest de la 02.04.2018 până la 05.04.2018.

Celelalte dispoziții ale hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză, se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 08 mai 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena